

[Hanne Reintoff.]

heder. Måske kunne de — jeg siger udtrykkelig måske — med samme sikkerhed som obligationer anbringes i aktiecertifikater, der er baseret på aktieporteføljer omfattende et stort antal selskaber, idet gevinster og tab stort set vil opveje hinanden.

Til forslaget om midlertidige ændringer af lovgivningen om banker og sparekasser kan blot siges, at det er svært at se en dybere visdom i, at ændringerne blot skal være midlertidige. Det burde dog også for SF være en selvfølge, at de statslige myndigheder bør sikres permanent adgang til at have indflydelse på landets kreditvilkår, og at de nuværende tilstande, hvorefter disse vilkår reguleres ved aftaler mellem Nationalbanken og de profitmotiverede forretningsbanker, må bringes til varigt ophør. Heller ikke her hjælper halve forslag; derimod tilslører de de virkelige kendsgerninger.

SF prøver også ved nogle forslag at imdegå boligmiseren og har evig ret i, at det er et meget påtrængende problem, så påtrængende, at konstruktive forslag selvfølgelig må hilses med en vis velvilje, navnlig når vi forude kan ane en måske endnu mere katastrofal indgåelse af et nyt boligforlig mellem regering og socialdemokrati. Vi kan selvfølgelig kun være enige i, at den stærke stigning i priserne på ejendomme, navnlig siden ændringen af støttelovgivningen i 1958 og de efter oprettelsen af 3. prioritetsinstitutter forøgede muligheder for belåning af fast ejendom, har været medvirkende til at forstærke inflationen. Foranstaltninger, der kan bidrage til at stække denne inflationsfaktor, må derfor være velkomne. Men i forbindelse med det foreslåede forbud mod salg af ikke byggemoden jord i en overgangsperiode, indtil en lovgivning på længere sigt kan gennemføres, rejser der sig dog en række problemer ikke mindst af juridisk art. Umiddelbart er det heller ikke til at se nødvendigheden af et sådant forbud, som vil begrænse udbuddet af jord og isoleret betragtet befordre stignin-

gen i jordpriserne. Hvis formålet er at dæmpe dem, må det være tilstrækkeligt at maksimere dem, som det også er foreslået i et af forslagens punkter.

SF foreslår ejendomsvurderingen lagt til grund ved fastsættelse af salgspris. I det korte løb, etter at vi nu lige har haft en vurdering, er det formentlig praktisk, men på længere sigt går det næppe, når man tager i betragtning, hvordan vurderingen fremkommer.

Forslaget om at begrænse mulighederne for at belåne kan utvivlsomt gennemføres. Det vil medvirke til at presse priserne og kan således måske være fornuftigt. Det har også, så vidt jeg er orienteret, været forsøgt en gang før omend ud fra helt andre forudsætninger, nemlig i 1940-41. Erfaringerne fra dengang tyder på, at det er temmelig umuligt at administrere en sådan lov, og det må man vel også have gjort sig klart. Jeg tror, ordningen er for kompliceret, men helt bestrides kan det vel ikke, at den kunne anvendes i en overgangsperiode.

Samtidig må opmærksomheden dog henledes på erfaringen fra 1950'erne. Indtil 1958 kunne staten styre jordpriserne, fordi staten støttede omkring 90 pct. af byggeriet og derved skabte et købers marked med hensyn til jord. Gennemførelsen af et forslag om at lade staten genoptage finansieringen må vel kunne føre i retning af de samme tilstande, men det forudsætter antagelig, at staten overtager finansieringen også af familieshusene. Forslaget om en finansieringsfond er og bliver ganske unødigt kompliceret. Det, sagen drejer sig om, er, at staten én gang for alle må gøre sig klart, at opførelse af boligbyggeri er og bliver en social opgave, som naturligt må påhvile det offentlige. Staten må derfor påtage sig at finansiere boligbyggeriet med pari-statslån op til 94 pct. eller 97 pct. til en så tilpas lav rente, at en familieejlighed kan udlejes til en rimelig leje set i forhold til en arbejderindtægt.

Som nævnt før er fondstanken heller ikke her på nogen måde nødvendig. Staten må